

ת"פ 24398/02/14 - מדינת ישראל נגד נופל אבו כף

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 24398-02-14 מדינת ישראל נ' אבו כף (עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י באת-כוחה עו"ד גנית אטיאס
נגד
הנאשם
נופל אבו כף (עציר)
ע"י בא-כוחו עו"ד מוטי יוסף

הכרעת דין

בפתח דבר, ובהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הנני מודיע כי מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מן האישום השני.

מבוא

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הסגת גבול פלילית, איומים, תקיפה סתם, פציעה כשהעברין מזוין, החזקת אגרופן או סכין למטרה כשרה וכן הדחה באיומים בכוח.

על פי המתואר באישום הראשון ביום 31.1.14, בשעה 9:45 בקירוב, ברח' נכנס הנאשם לביתה של ג' ס (להלן: "המתלוננת") שלא בהסכמתה, איים עליה ותקף אותה הואיל ובעבר זו הלינה את אשתו בביתה, וזאת לאחר שברחה שזו ברחת ממנו.

במעמד זה, איים הנאשם על המתלוננת של כדין בכך שאמר לה: "אני גם ככה דרוש למשטרה ולא אכפת לי, אני אשרוף אותך עם הבית ואת האוטו שלך". בהמשך אחז בה בידה בחוזקה וגררה לעבר מדרגות הבית. כמו כן, הנאשם ניסה לפצוע את המתלוננת בכך שבעודו אוחז במתלוננת ביד אחת שלף בעזרת ידו השנייה סכין מטבח מתוך מכנסיו וניסה לדקור את המתלוננת בבטנה, או אז אחזה המתלוננת בלהב הסכין ובידו של הנאשם ופרצה בצרחות. הנאשם בתגובה הרפה מהמתלוננת ונמלט מהמקום, תוך שהוא משליך את הסכין ארצה.

ע"פ המתואר באישום השני ביום 02.02.14 בשעה שאינה ידועה למאשימה ניסה הנאשם להניע את המתלוננת בדרך של איומים כי תחזור בה מהודאתה שמסרה במשטרה בגין המתואר באישום הראשון, בכך שהתקשר אליה למכשיר הפלאפון שלה ואמר לה: "אם לא תבטלי את התלונה אני אשרוף לך את הבית ואת האוטו, אני אשלח לך בחורות שירביצו לך".

זירת המחלוקת

בתיק זה ננקטו למעשה שני "קווי הגנה מצטברים": בהתאם למענה לכתב האישום כאמור בפרוטוקול מיום 22.04.14 הרי שהנאשם אינו מכחיש כי הגיע לביתה של המתלוננת אולם לדבריו לא הסיג גבול, לא איים, לא תקף וכך גם לא נמלט מהמקום. לדבריו המתלוננת היא זו שנטלה את הסכין ולא בכדי אין טביעות אצבע של הנאשם על הידית בעוד שטביעות אצבעותיה של המתלוננת נמצאו על הלהב. ההגעה של הנאשם למקום נעשתה מתוך רצון לברר האם אשתו נמצאת במקום.

במסגרת פרשת ההגנה וכך גם במסגרת הסיכומים, נטען כי ללא קשר להשתלשלות המדויקת של האירועים, אין כל ערובה או ודאות שהתיאור אותו מתאר הנאשם הנו אותו אירוע שעליו מספרת המתלוננת. ייתכן שהתיאור שנמסר ע"י הנאשם נוגע לזמן אחר ומקום אחר מאלה שמתוארים בכתב האישום. דברים אלו מבוססים בעיקרם על כך שהמתלוננת בעדותה בבית המשפט טענה כי אינה מזהה את הנאשם כמי שניסה לדקור אותה כאשר גם הנאשם בעדותו טוען כי האירועים עליהם מסר בחקירתו המשטרתית לא קשורים למתלוננת שהעידה בבית המשפט.

טיעוני הצדדים

בסיכומיה, ביקשה ב"כ המאשימה מביהמ"ש לרכוש אמון למתלוננת. לדבריה, המתלוננת מסרה גרסתה במספר הזדמנויות ובכולן מסרה גרסה זהה ואמינה. עדותה בבית המשפט נמצאה אותנטית, אחידה ומפורטת. מעבר לכך, גרסתה נמצאה מתאימה לממצאים הנוגעים לסכין שנתפסה כמוצג ועל פי הנתען שימשה את הנאשם. בין היתר עולה כי המתלוננת לפתה בידה השמאלית את הסכין, בחלק הכהה ולכן לא נחתכה בכף ידה, וזאת בהצטרף להסבריו של העד ק לשאלה מדוע לא נמצאו טביעות אצבעותיו של הנאשם על הידית של הסכין.

אשר לטענת המתלוננת כי הנאשם הוא אינו מי אשר תקף אותה- ציינה ב"כ המאשימה כי המדובר באירוע אשר אירע לפני כשנה ויתכן כי נעוץ בחלוק הזמן בשילוב הטראומה שהמתלוננת עברה. לדבריה, השתלשלות האירועים מפי הנאשם ומפי המתלוננת מובילה למסקנה אחת ויחידה - לפיה הנאשם הוא אשר תקף את המתלוננת.

אליבא ב"כ המאשימה, למארג הראיות מתווספת עדותו של העד ז., אשר נכנס לחריג של הכלל מפי השמועה. המדובר בעד ניטרלי אשר אין לו היכרות מוקדמת עם מי מהמעורבים באירוע. זה העיד כי לאחר שהוריד נוסע ברחוב הבחין במתלוננת אשר בכתה ולצידה עמדה בתה. במועד זה המתלוננת הייתה נסערת ולא הייתה מסוגלת להזמין את המשטרה ולפיקך הנהג הוא אשר עשה זאת. עד זה הוסיף בעדותו בבית המשפט כי לאחר שהשוטרים הלכו גוללה בפניו המתלוננת את שאירע. העד זוהיר מסר כי באותו מועד הבחין בסכין זרוקה על המדרכה. התיאור של הסכין דומה לסכין אשר עליה נמצאו ט.א. של המתלוננת. לאלה יש להוסיף את עדותו של הסייר א. המתיישבת עם גרסת המתלוננת.

אשר לנאשם- לדברי המאשימה, גרסתו מלאה בסתירות ופריכות. הלה מתאר אירוע דומה לזה שהמתלוננת מתארת, עם אותן נפשות פועלות, אולם לטענתו המדובר במתלוננת אחרת. אין לנאשם כל הסבר לדמיון זה וכך גם לא ראיות תומכות לגרסתו. כמו כן, העובדה כי זה נמנע מלהעיד בחקירה ראשית בבית המשפט והפנה לדבריו במשטרה פועלת

לחובתו ומחזקת את גרסת המתלוננת. אשר למחדלי החקירה הנטענים, הרי שבתה הקטינה של המתלוננת לא נחקרה הואיל והמתלוננת סירבה לאפשר זאת נוכח חששה מהנאשם. מסיבה זו גם לא נערך עימות בין השניים. אשר לאישום השני- מסרה כי לא הוצאו מחקרי תקשורת הואיל והמתלוננת סיפרה במדויק את האירוע וציינה מפורשות את שמו של הנאשם.

ב"כ הנאשם, בסיכומיו התייחס לאישום השני וציין כי אין כל ממצא אובייקטיבי שיכול לקשור את הנאשם למיוחס לו באישום זה. המשטרה יכולה הייתה בקלות יחסית לבצע בדיקות ביחס לאישום זה ואת הימנעותה מלעשות כן יש לראות כמחדל חקירה שאמור לפעול לטובתו של הנאשם.

אשר לאישום הראשון- הפנה לכך שאף אחד מעדי התביעה (למעט המתלוננת) יכול היה לתאר את התוקף שכן כולם הגיעו לזירת האירוע רק לאחר שהתוקף ברח. במצב דברים זה, הרי שכל התיק מבוסס על עדות המתלוננת, אשר ציינה מפורשות בעדותה בבית המשפט כי הנאשם אינו התוקף. המתלוננת הגדילה עשות ותיארה את התוקף כאדם שמן וגבוה, תיאור השונה תכלית שוני מזה של הנאשם. מעבר לכך, הפנה לכך כי גם באישום זה לא נמצא כל ממצא פורנזי אשר יש בו כדי לקשור לאירוע נשוא כתב האישום.

זה הפנה לסתירות בעדותה של המתלוננת בכל הנוגע להוצאת הסכין, בנוגע למספר המפגשים שפגשה בנאשם עובר לאירוע נשוא כתב האישום וכן בנוגע לאיומים המפורטים בסעיפים 1 ו-2 לאישום הראשון. כמו כן, העלה ב"כ הנאשם תהיה הכיצד, על אף שהמתלוננת מתארת מאבק ממושך עם התוקף, במהלכו אחזה בסכין - זו כלל לא נפצעה.

גם ביחס לאישום זה הפנה ב"כ הנאשם למחדלים בחקירה בכללם העובדה שחרף כך שהנאשם ציין מפורשות בחקירתו כי פגש בבחורה אשר תקפה אותו לפני כחודש, המשטרה לא מצאה לנכון לעמת את המתלוננת בחקירתה עם נתון זה. מחדל מהותי נוסף נוגע לכך שאחותה של כ., ס., לא נחקרה כאשר חקירה שכזו יכולה הייתה לשפוך אור על המקרה ולחזק את גרסת הנאשם. כמו כן, הוער כי המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט כי בתחנת המשטרה הראו לה תמונה של התוקף, דא עקא, כי תמונה זו כלל אינה מצויה בחומר החקירה. ממכלול הדברים עולה, כי גרסת המתלוננת בעייתית וזאת בהצטרף למחדלי חקירה אשר יש בהם להוביל לזיכויו של הנאשם אם לא באופן מלא או אז מחמת הספק.

פרשת התביעה:

עד תביעה 4, אדיב חלאלי:

עד זה ערך דו"ח פעולה מיום 31.1.14 וכן ערך דו"ח תפיסה וסימון של סכין, אשר הוגשו לבית המשפט וסומנו **ת'1** ו- **ת'2**, בהתאמה.

מדו"ח הפעולה עולה כי התקבל דיווח ע"י מודיע לפיו בחורה מסרה לו כי איימו עליה בסכין. בעקבות דיווח זה השוטר חלאלי הגיע למקום והבחין באישה בוכה העונה על השם "ג. ס.". לאחר שניגש אליה מסרה האישה כי בחור בשם "נופל

אבו כף" איים עליה עם סכין וניסה לדקור אותה בבטנה, משך לה בשערות והרביץ לה. המתלוננת בתגובה צעקה והתוקף נבהל ונמלט מהמקום, בעודו משליך את הסכין ארצה. עוד מסרה המתלוננת כי אין לה קשר אישי עם התוקף, אולם, זו הפעם השנייה שהיא רואה אותו הואיל ובעבר הגיע לביתה לחפש את אשתו אשר ישנה אצלה. בנוגע למודיע מצוין בדו"ח כי הוא לא היה עד לתקיפה אלא הגיע אחריה. אשר לסכין - ישנו תיאור של הסכין ומצוין כי זו נלקחה לתחנת המשטרה. בדו"ח תפיסה וסימון שוב מתוארת הסכין שנמצאה בזירת האירוע ומצוין מספר השקית בה הונחה הסכין.

בחקירה הנגדית חזר השוטר על הדברים שמסרה לו המתלוננת :

"ש. מה אמרה המתלוננת?

ת. שמישהו ניסה לדקור אותה בבטן, משך לה בשערות והרביץ לה"

(פרוטוקול דיון מיום 25.6.14, עמ' 4, שורות 24-25)

כמו כן, הוסיף כי הרים את הסכין עם כפפה (פרוטוקול דיון מיום 25.6.14, עמ' 6, שורה 1).

עד תביעה 5, מארק קריבורט:

עד זה צילם הסכין שנתפסה בזירה וכך הפיק את ט.א ממנה. בחקירתו הנגדית ציין כי קיבל את הסכין מהשוטר מנשה טייהו בשקית (פרוטוקול דיון מיום 25.6.14, עמ' 6, שורות 25-29).

העד תיאר כיצד הפיק את טביעת האצבעות מלהב הסכין: **"הפעולות שאני עושה זה לוקח את הסכין ואני מחליט באיזה אמצעי לבדוק את הסכין. במקרה הזה בדקתי אותו באמצעות אבקה מגנטית לאחר שראיתי שהתפתחו טביעות אצבעות. צילמתי את הטביעות למטרת השוואה כי ידעתי שאני יכול להעתיק את זה כמו שצריך. העתקתי את זה והנחתי את זה על מעתק. העתקתי את זה בסלטופ להעתקת טביעות אצבעות. הנחתי על מעתק והנחתי את כל הפרטים מאחורי המדבקה. שמתי דוח מעתקת ט.א."** (עמ' 7, שורות 2-7)

אשר להפקת טביעת אצבע מידית הסכין ציין כי ניסה להפיק אולם לא ניתן היה לעשות כן. כמו כן, הדגיש כי לא ציין את ניסיון הפקת הט.א. מהידית בדו"ח תיעוד פיתוח טביעות אצבע מיום 5.2.14 הואיל ובדו"ח זה מצינים אך ממצאים פוזיטיביים (עמ' 7, שורות 21-24).

וכך תיאר את ניסיון פיתוח הט.א. בידית: **"בדקתי גם את הידית עץ עם אבקה מגנטית ולא הצלחתי לפתח. גם עכשיו תבדוק את זה לאחר שבקשתי אין חומרים שיכולים לפתח את הבדיקה. יש משטחים שלא מסוגלים לקחת טביעות אצבע. יש משטחי עץ שלא סופגים את החומר"** (עמ' 8, שורות 3-5).

בחקירה הנגדית כשנשאל בנוגע לאפשרות של העתקת ט.א. מ - 6 הניטים מברזל אשר מצויים בידית של הסכין שנתפסה, ענה העד כי: **"גם אם אני אפתח את הטביעות אצבע אין מספיק נקודות לעשות השוואה. המקום הוא ממש קטנה מאוד"** (עמ' 8, שורות 11-12).

עד תביעה 6, אלכס פנרובסקי:

עד זה ערך דו"ח ט.א. השוואה ראשונית וכן מזכר אשר הוגשו וסומנו **ת'6 ו-ת'7**, בהתאמה. בעדותו מסר העד כי השוואה בין הט.א. שהפיק השוטר קיריבורט לבין הפרטים המופיעים בטופס של המתלוננת: **"עשיתי השוואה מול טופס של מישהי בשם ג'. ת.ז. שרשום בטופס, עשיתי השוואה ויצא התאמה לכף יד שמאל של האישה הזאת"**.

במזכר ציין העד כי הממצאים מצביעים על כך שכף יד שמאל היא זו אשר לפתה את להב סכין בחלקו הכהה. בעדותו בבית המשפט הסביר כיצד הגיע למסקנה זו: **"יש לי סכין מפלסטיק, מדגים מה שאני רואה על הסכין, הכיוון של הסכין לא יכול לדעת, כף היד נתפסה בחלק הכהה לא בחלק החד, לא יודע אם הסכין כשהלהב למעלה או למטה לשאלה אם אני יודע אם הלהב כלפיה או כלפי הגוף. אני מדגים על הסכין המקורי, כף יד שמאל אוחזת בסכין מלמעלה, הידית אמורה להיות מקדימה, ולהב הסכין לכיוון הגוף הצד הכהה למעלה והחד למטה"** (עמ' 10, שורות 1-6).

עד תביעה 2, זוהרי שלמה:

עהמדובר בנהג מונית אשר ביום האירוע נשוא כתב האישום הוריד נוסע ובמעמד זה הבחין במתלוננת אשר יושבה על המדרכה ובכתה, כאשר בתה לצדה: **"הורדתי נסיעה ברחוב גילת וראיתי יושבת אישה על המדרכה ובוכה היא וילדה לידה שאלתי אותה מה יש לה היא לא יכלה לדבר כי היא בכתה הילדה אמרה שמשוהו התקיף את אמא שלה. הילדה בקשה אם אני יכול להתקשר למשטרה, לקחתי ממנה את הטלפון מהילדה, התקשרתי למשטרה. השוטר אמר לי לחכות במקום לא לעזוב אותו וחיכיתי עד שהוא הגיע ומסרתי עדות במקום"** (פרוטוקול דיון מיום 8.6.14, עמ' 14, שורות 5-9). עוד ציין עד זה בנוגע לסכין כי לא עשה דבר עם הסכין שהייתה זרוקה ברחוב (עמ' 14, 18-23).

בחקירתו הנגדית חידד העד כי לא ראה את התוקף וכי לפני שהמשטרה הגיעה לא המתלוננת מסרה לו על התקיפה כי אם בתה:

"ש.תסכים איתי שאתה לא דיברת עם הבחורה דיברת עם הילדה?

ת. כן אני דיברתי עם הילדה.

ש. תסכים איתי בשום שלב כמו שצינת קודם לא נאמר שאיימו על האישה עם סכין?

ת. אני אמרתי שהיא רק אמרה שהוא משך אותה ויש סכין על הריצפה הילדה אמרה לך הינה סכין.

ש. מאיפה אתה מוסר למשטרה שהבחורה אמרה לך שמשוהו בא ואיים עליה?

ת. אני אמרתי שיש בחורה והיא טוענת שתקפו אותה הילדה אומרה לי שתקפו משכו אותה. משוהו משך את אמא למטה אחרי אמא התאוששה ודיברה איתי."

בחקירה החוזרת מסר כי רק לאחר שהשטרים הלכו המתלוננת אמרה לו כי תקפו אותה: "ש. מה היא אמרה לך אחרי שהשטרים הלכו? ת. שמשהו בא ותקף אותה" (עמ' 16, שורות 21-22)

עד תביעה 3, יניב חן:

עד זה חקר את הנאשם בתחנת המשטרה וגבה את ההודעה מיום 6.2.14, אשר הוגשה לבית המשפט וסומנה ת'8. בחקירה הנגדית עד זה נשאל בנוגע לפלטי השיחות אשר רלוונטיות לאישום השני לפיו הנאשם התקשר לנייד של המתלוננת על מנת לשכנע אותה לחזור בה מתלונתה. העד מסר כי ביצע את החקירה במסגרת חוקר תורן ולכן במועד זה לא בוצעו מחקרי תקשורת (עמ' 19, שורות 1-2). עוד מסר כי בתיקים מסוג זה לא מוצאים באופן אוטומטי מחקרי תקשורת.

עד תביעה 1, ג' ס:

עדה זו הינה המתלוננת בתיק. בעדותה הראשית תיארה את הפעם הראשונה שהגיע לביתה אדם העונה על השם "נופל אבו כף" על מנת לחפש את אשתו (עמ' 19, שורות 26-32) לאחר מכן, גוללה את אשר אירע במועד האירוע נשוא כתב האישום: "..... סגרתי את הדלת והוא חזר עוד פעם. שאלתי אותו למה חזרת. הוא אמר שהוא שמע אותי מדברת עם אשתו ואמר שהוא לא מפחד מאף אחד ומאיים. הוא חזר פעם שלישי ואיים ואמר שגם ככה הוא דרוש במשטרה ושאלך להתלונן. והוא ביקש שאתקשר לאשתו ולאחותו גם שתבוא הביתה. אשתו ברחה מהבית לפני כמה חודשים. הקשר שלי לאשתו היא שאחותה היתה שכנה שלי והוא חשב שגם היא אצלי בבית. הוא נכנס פעם שלישית בלי רשות גם ואיים שישרוף לי את הבית אם לא אתקשר וגם את האוטו שלי. התחיל לאיים. לא זוכרת בדיוק עכשיו. איים כן. אני עמדתי ליד הדלת ודחף אותו בחוץ. הוא משך אותי ליד מדרגות. צעקתי. באו שכנים ובאו אנשים. הוא הוציא את הסכין מהכיס שלו. התחלתי להגן על עצמי ודחפנו אחד את השני עד שיצאנו בחוץ ואז הוא דחף אותי וברח. הזמינו משטרה ועבר גם נהג מונית ואני והילדה שלי ביקשנו שיתקשר למשטרה ואז באה משטרה" (עמ' 20, שורות 4-11).

בנוגע לעבירת הסגת גבול - ציינה בחקירה החוזרת כי בפעם הראשונה שהגיע לביתה היא פתחה לו את הדלת, אולם, בפעם שבה אירע האירוע נשוא כתב האישום התוקף פתח את הדלת: "ש: אם הוא איים עליך בפעם הראשונה ואמרת ש10 דקות עבר למה בפעם השניה פתחת את הדלת? ת.פעם ראשונה אני פתחתי ופעם שניה לא פתחתי את הדלת. הוא פתח את הדלת.". בהמשך התייחסה למועד האירוע כפעם השלישית שבה שוב ציינה כי התוקף נכנס לבד (עמ' 23, שורות 4-5).

בחקירה הנגדית ציינה כי לאישה של אותו נופל שהגיע לביתה קוראים קאמלה ולאחותה סועד, וכי האחרונה במועדים הרלוונטים הייתה שכנה שלה. (עמ' 21, שורות 9-14). כמו כן, בחקירה הנגדית אישרה כי התבלבלה בפרטים שמסרה לשוטר לפיהם אשתו של נופל אבו כף התגוררה לידה וכי פעם ישנה אצלה. זו ציינה כי התכוונה לס. ולא לאשתו של נופל (עמ' 22, שורות 1-3).

בנוגע לסכין מסרה בחקירה הראשית כי ראתה שהתוקף הוציא אותה מהכיס שלו (עמ' 20, שורה 14). בחקירה הנגדית תיארה במפורט יותר מהיכן הוציא התוקף את הסכין: "ש: אמרת זה כיס מאיפה הוא הוציא איזה כיס? ת. פתח את

החולצה ומצד ימין . כיס. הוציא את זה מתחת. (עמ' 23, שורות 9-10). כמו כן, ציינה כי לא נפצעה כלל מהסכין (עמ' 23, שורות 20-24).

אשר לאישום השני, מסרה כי אותו אדם התקשר אלה לנייד ומסר כי: **"שהתלוננתי במשטרה ואם לא אבטל את התלונה הוא ישלח בחורות שירביצו לי וישרוף לי את האוטו"** (עמ' 20, שורות 16-17).

כמו כן, כשנשאלה בנוגע לעימות עם הנאשם מסרה כי לא הסכימה לכך מאחר ופחדה ממנו. (עמ' 20, שורות 17-18).

ככל שהדבר נוגע לזיהוי של אותו תוקף, המתלוננת מציינת כי אין המדובר בנאשם שבאולם ובחקירתה הנגדית אף הוסיפה כי: **"הוא גבוה ושמן קצת. (התוקף ד.ב.ט) אני לא מזהה את האדם שבאולם. הוא היה יותר שמן וגבוה"** (עמ' 21, שורה 23).

עדות של הנאשם בבית המשפט:

הנאשם בחקירה הראשית ציין כי אין לו מה להעיד שכן את הכול מסר בחקירתו במשטרה. בחקירה הנגדית מסר הנאשם כי הוא לא מכיר את המתלוננת בתיק זה וכי זו הפעם הראשונה שהוא רואה אותה: **"שמי זאת הבחורה שפה באולם? ת. לא יודע ש. אתה לא מכיר אותה זה פעם ראשונה? ת. פעם ראשונה"** (עמ' 28, שורות 1-4).

בהמשך החקירה הנגדית חזר על גרסתו במשטרה לפיה נכנס לביתה של ג'. כאשר דלת הכניסה הייתה פתוחה. כמו כן, ציין כי לאחר ששאל את אותה ג. על ס. ועל אשתו, זו החלה לצעוק ולגרש אותו מביתה ואף הביאה סכין מטבח אשר באמצעותו איימה עליו ומשך ברח מהמקום. לדבריו, לא מסר תלונה במשטרה הואיל והתבייש למסור כי בחורה תקפה אותו.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את ראיות התביעה ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדות המתלוננת וכן מיתרת העדים ולאחר ששמעתי את הנאשם, שמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במוציגים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם באישום הראשון.

שאלת זיהוי של הנאשם כמי שתקף המתלוננת:

בטרם בית משפט יידרש להכרעה איזו מבין גרסאות הצדדים היא זו אשר ראוייה לאמון בית משפט, הרי כשלב ראשון יש להכריע, האם הנאשם הוא זה שלכאורה היה מעורב באיומים ובתקיפתה של המתלוננת.

הדברים אמורים בעיקר נוכח דבריה של המתלוננת בעדותה בבית משפט כי אין לה כל הכרות מוקדמת עם זה שתקף

אותה וכי במענה לשאלה קונקרטית - האם הנאשם שבאולם הוא זה שהיה בביתה - ענתה כי זהו אינו האדם. זו אף הוסיפה כי מי שתקף אותה היה גבוה ושמן קצת. הנאשם מצדו בעדותו בבית משפט, ציין גם כן כי המתלוננת שהעידה בפניו לא הייתה אותה בחורה עליה סיפר בחקירתו במשטרה.

חרף האמור לעיל, אין ספק כי המדובר באירוע אחד אותו מתארים, המתלוננת והנאשם. מסקנה זו מתבקשת מתוך כך שהן הנאשם והן המתלוננת מספרים בעדותם בבית המשפט ובמשטרה עלילה רבת פרטים כאשר למעשה למעט נקודות מצומצמות שבמחלוקת, המדובר למעשה באותו "סיפור מעשה". זהות זו, שוללת כל אפשרות לאקראיות ומכאן מובילה למסקנה אחת ברורה כי עסקין באירוע אחד.

מן התם אל הכא:

לאשת הנאשם קוראים כאמלה ולאחותה קוראים ס.. למתלוננת קוראים ג'.. הנאשם הגיע לפי דבריו לביתה של בחורה בשם ג'. על מנת לחפש את אשתו ואחותה אשר גרה בדירה בקומה שנייה (ר' עמ' 28 שורות 7-10, עמ' 30 שורה 1). בדומה, גם המתלוננת מתארת כי האדם שהגיע לביתה הציג עצמו כנופל אבו כף, טען כי מחפש את אשתו ואת אחותה ואף נוקבת בשם של אשתו כ. ובשם של אחותה ס. (ר' עמ' 21 שורה 10). הנאשם והמתלוננת מדברים על כך שבעבר ס. התארכה אצלה למספר ימים ובשל כך הנאשם סבור היה כי עודנה נמצאת במקום.

הן המתלוננת והן הנאשם מתארים אירוע המתרחש בקומה השנייה של בניין המגורים. הן המתלוננת והן הנאשם, מתארים עימות שבהמשכו נשלף סכין (אם כי המתלוננת טוענת שהנאשם הוא זה ששלף את הסכין וניסה לפצוע אותה, ומנגד הנאשם מוסר בעקרון גרסה הפוכה). שני הצדדים מתארים שלילת הסכין היתה בחדר המדרגות. הנאשם טוען כי האירוע ארע בדירה הנמצאת בסמיכות למרכז אורן ואכן ביתה של המתלוננת נמצא ברחוב ... הנמצא בסמיכות למרכז אורן.

הנאשם אומר כי כינויה של המתלוננת הוא "ג' הכושית" דבר העולה בכנה אחד עם היות המתלוננת כהת עור. התיאור של הסכין אותו מוסר הנאשם כסכין מטבח ארוכה בצבע חום, זהה לסכין שנתפסה במהלך האירוע שהינה סכין בעל ידית בצבע חום ולהב ארוך. על פי שני התיאורים, האירוע מסתיים בבריחה של הנאשם. לאלה יש להוסיף נתונים שונים העולים מתוך גרסאות הצדדים המלמדים כי המדובר באירוע יחיד.

זאת ועוד, כאמור במענה לכתב האישום סוגיית זיהוי של הנאשם כמי שהיה מעורב באירוע כלל לא הייתה במחלוקת וכל שנטען הוא להתרחשות אחרת מזו המתוארת בכתב האישום ולא בכדי. יש להניח כי הודעתה של המתלוננת הייתה מונחת בפני הנאשם ולמקרא האמור בה לאף אחד מן הצדדים היה ספק כי הנאשם והמתלוננת מדברים על התרחשות אחת. רק בשעה המתלוננת העידה בבית משפט כי היא לא מזהה את הנאשם כאיש שהגיע לביתה, הועלתה הטענה לפיה יתכן ומדובר באירועים שונים שאף יד המקרה היא שהמתואר בהם דומה.

לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה כי המתלוננת לא זיהתה את הנאשם בבית המשפט. ביחס לכך, ממילא לא נטען

כי זו הצליחה לזהותו בחקירת המשטרה או הכירה אותו עד לאותו אירוע. כך גם ניתנת האפשרות כי במהלך אותו אירוע אלים בו הותקפה לא צלחה המתלוננת לזכור את תווי פניו של התוקף וזאת בהצטרף לחלוק הזמן מאז התרחשות האירוע מחודש פברואר ועד מסירת עדותה בבית משפט, שבעה חודשים לאחר מכן. בשל כך, לא מצאתי לשנות ממסקנתי ולקבוע כי הנאשם הוא זה שהגיע לביתה של המתלוננת במועד ובמקום המתוארים בכתב האישום.

במצב הדברים הנוכחי לאחר שכשלב ראשון בית המשפט מצא שהנאשם הוא זה שהגיע לביתה של המתלוננת במועד ובזמן האמורים, נשאלת אפוא השאלה האם יש להעדיף את גרסת הנאשם או גרסתה של המתלוננת.

במחלוקת שבין השניים מצאתי במובהק להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם.

עדותה של המתלוננת הותירה רושם חיובי על בית משפט, מדובר בגרסה רבת פרטים שנמסרה באופן רציף קוהרנטי ללא סתירות או פריכות. המתלוננת עמדה על גרסתה חרף חקירה נגדית נוקבת, וידעה לדייק בפרטים אותם מסרה. כך הם פני הדברים ביחס למספר הפעמים שאותו אדם הגיע לביתה, הפעולות והאמירות של הנאשם בכל אותן הזדמנויות וכך הם ביחס לשאלה האם נפצעה כתוצאה ממעשיו של התוקף אם לאו.

המתלוננת לא חיפשה להפליל ולהשחיר את הנאשם בכל דרך שהיא. בהקשר לכך ציינה כי לא זוכרת האם הנאשם בעט בה, ואינה יודעת האם הכאב ראש שנגרם לה היה כתוצאה מכך שנפלה או מכך שהנאשם משך אותה בשערות ראשה. זו ציינה שלא נפצעה מהסכין, לא הבחינה בפניו בעת שהבחינה בו לראשונה, וממילא, כפי שחזרה בבית משפט, ציינה שלא מזהה את הנאשם כמי שהגיע לביתה.

אם כל רצונה היה להעליל על הנאשם, או להפריז בתיאורי תקיפתה, פשיטא שהייתה אומרת שהנאשם שנוכח באולם הוא זה שתקף אותה.

הודעתה של המתלוננת במשטרה לא הוגשה לבית משפט. יש להניח כי לו היו מתגלות סתירות מהותיות, חזקה שההגנה הייתה מבקשת להגיש הודעתה לצורך הוכחתן של אותן סתירות.

המתלוננת חוזרת על עיקרי גרסתה במספר הזדמנויות באופן עקבי. בהקשר לכך, דו"ח פעולה מס' 3-002-067-01 ממנו עולה כי כבר במעמד הגעת שוטר הסיור אליה יודעת למסור כי לפני מס' דקות אדם בשם נופל אבו כף איים עליה עם סכין וניסה לדקור אותה בבטן.

כך גם מצבה הנפשי כפי שעולה מחומר החקירה יכול להוות סיוע לראיות התביעה, יש בו כדי לנסוך נופך של אותנטיות ולחזק את אמינות דבריה. בהקשר לכך השוטר הללי אדיב מציין בדו"ח הפעולה כי הבחין במתלוננת בחניה כאשר זו בוכה. לדבריו: **"היא לא הייתה במצב לדבר. הייתה בוכה ונסערת... היא לא הייתה במצב לדבר, היא הייתה נסערת ובוכה, זו הסיבה שלקחתי אותה לתחנה ולא גביתי תלונה בשטח"** (עמ' 5 שורה 13, שורה 25).

לו אכן כפי טענת הנאשם המתלוננת היא זו אשר יזמה לאחר לכתו את העימות ואף שלפה את הסכין יש להניח כי לא הייתה במצב נפשי כפי שתואר לעיל.

עוד על מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת ניתן ללמוד מעדותו של נהג המונית אשר הזעיק את המשטרה לזירת האירוע. לדבריו, המתלוננת במועד זה התקשתה לדבר והשיחה עמה נעשתה באמצעות בתה אשר עמדה לצידה מסרה לו כי אמה הותקפה (פרוטוקול דיון מיום 8.6.14, עמ' 14, שורות 5-9). עד זה כאמור מוסר שהמתלוננת ירדה על המדרכה ובכתה וגם ששאל אותה מה קרה לה, לא יכלה לדבר בשל בדיה. נמצא כי למן תום האירוע עובר להגעתו של נהג המונית ועד הגעת שוטר הסיוור, המתלוננת הייתה במצב נפשי נסער אשר מתיישב עם גרסתה כי הותקפה וחותרת תחת גרסת הנאשם.

למארג הראיות בתיק אשר יש בהן לפעול לחובתו של הנאשם ולחזק את גרסת המתלוננת זה יש להוסיף את הראיות הפורנזיות והממצאים בזירה וזאת כפי שיפורט להלן:

בסמיכות לזירת התקיפה נמצאה סכין מונחת על הכביש באופן שמתיישב עם התיאור אותו מוסרת המתלוננת היינו בנתיב בריחה של התוקף לאחר שהתעמת עמה בחדר המדרגות וכאשר על פי הנטען, שליפת הסכין וניסיון דקירתה אירעו מחוץ לדירתה ולא בתוך ביתה.

בתיק זה העידו מס' אנשי מז"פ ביחס להימצאותן של טביעות אצבע או העדרן של כאלה, הן ביחס למתלוננת והן ביחס לנאשם. ב"כ הנאשם לא חלק על עצם הקביעה הקטגורית בדבר הימצאותן של טביעות האצבע של המתלוננת על הלהב של הסכין אולם זה חלק על המסקנה הנלמדת מהימצאותן של טביעות האצבע באופן בו הן נמצאו. כך גם ביקש ללמוד מהיעדרם של טביעות האצבע של הנאשם על הידית של הסכין כנתון אשר יש בו לחזק את גרסתו בדבר אופן השתלשלות האירועים.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ביחס לטביעות האצבע, הגעתי לכלל מסקנה כי העדרן של טביעות אצבע של הנאשם על ידית הסכין בנתוני תיק זה אין בהן לכרסם בראיות התביעה. דברים אמורים בעיקרם נוכח עדותו של החוקר מארק קריבורט שהתייחס באריכות לטענה האמורה ונחקר על ידי הצדדים בנושא.

מדובר בחוקר מז"פ ותיק ומנוסה בעל ותק של 17 שנה במשטרה. זה הסביר כיצד הפיק את טביעות האצבע מלהב הסכין לרבות ניסיון להוצאת ט.א גם מהידית. לדבריו לא הצליח להפיק טביעות אצבע מידיית הסכין שכן: **"יש משטחים שלא מסוגלים לקחת טביעות אצבע. יש משטחי עץ שלא סופגים את החומר"**. כך גם התייחס לאפשרות הוצאת טביעות האצבע מתוך שלושת הניטים מברזל שבידיית הסכין תוך שציין כי: **"גם אם אני אפתח את טביעות האצבע, אין מספיק נקודות לעשות השוואה, המקום הוא ממש קטן מאוד"**. ובדומה: **"אין אפשרות להוציא ט.א בכלל"**.

מדברים אלו עולה שלא כל מגע בין כף ידו של אדם לחומר תביא בהכרח להותרת טביעות האצבע על המשטח באופן שיאפשר הפקת מעתקים. כך גם עולה שלא בכל מקרה, אפילו נקלטו חלק מטביעות האצבע על המשטח (בהקשר

לניטים על הסכין) יהיה בכך כדי לאפשר הפקת מעתקים המאפשרים השוואה.

ודוקו, כבר נקבע בפסיקה כי כוחן הראייתי של טביעות אצבע נעוץ בהימצאן ולא בהיעדרן כך שאין ללמוד מאי הימצאות טביעות האצבע של הנא/ם על הידית כי בהכרח לא נגע בה (ר' ספרו של המלומד, קדמי, על הראיות, חלק שלישי, מהדורת תש"ע, עמ' 1255 סימן 8).

אסיים התייחסותי להיעדרן של הראיות לכאורה ואציין כי גם טביעות האצבע של המתלוננת לא נמצאו על הידית כך שהיעדרן של טביעות האצבע על הידית הינו "נטרלי" ואינו יכול לפעול לחובתו או לזכותו של אף לא אחד מבין הצדדים.

שונים הם פני הדברים כאשר להימצאותן של טביעות האצבע של המתלוננת על הלהב של הסכין ויש בממצא זה כדי לחזק משמעותית את גרסתה:

מטבעם של דברים אין זאת דרכו של אדם לאחוז סכין מן הלהב לא כל שכן סכין לגביה נטען שהנה בעלת להב חד. המתלוננת מציינת כי התגוננה מפני תקיפתה באמצעות סכין: **"היינו תופסים ביחד באמצע. הערת בית משפט: העדה מדגימה אחיזה בסכין לכיוון הבטן"** (עמ' 23 שורות 14-17). המצאות טביעות כף ידה השמאלית של המתלוננת על הלהב מלמדת נסיבתית כי לא ניתן היה לאחוז בידית, ומתיישבת גם באופן נסיבתי עם גרסת המתלוננת לפיה ניסתה להגן על עצמה באמצעות אחיזת הסכין.

ב"כ הנאשם טען כי לא ייתכן שאחיזה שכזו לא תביא לפגיעתה של המתלוננת אולם גם ביחס לכך ישנה תשובה בחומר הראיות. הדברים מכוונים לעדותו של חוקר זירות השטח אלכס פנרובסקי, אשר ערך השוואה בין טופס טביעות האצבע של המתלוננת לבין טביעות האצבע שנמצאו על הסכין. התרשמותו של החוקר הנ"ל הנה כי: **"מדובר בטביעת כף יד שמאל אשר לפתה את להב הסכין כאשר חלקו הקהה צמוד לכף היד הקמוצה"**. עד זה אף הדגים על סכין פלסטיק בפני בית המשפט את האופן שבו זה סבור שהמתלוננת אחזה בסכין כאשר לדבריו: **"כף יד שמאל אוזנת בסכין מלמעלה, הידית אמורה להיות מקדימה ולהב הסכין לכיוון הגוף, הצד הקהה למעלה והחד למטה"**. (הדגשות שלי ד.ב.ט).

העובדה כי אחיזת הלהב נעשתה עם כריות כף היד (ולא עם קצות האצבעות) יש בה כדי להסביר את העובדה שהמתלוננת לא נחתכה מעצם האחיזה ובאופן כללי מחזקת את גרסתה המתלוננת (ר' בעניין זה גם את המזכר של אלכסנדר פנרובסקי שהוגש וסומן ת/7).

בחקירתו הנגדית התבקש לבחון אפשרות לפיה הלפיתה של הסכין נעשתה גם בחלקו החד. לדבריו: **"לא תמיד שאנשים סוגרים יד עד הסוף, זה לא קורה במציאות, הלחיצה מפעילה לחץ ולא ראיתי פה המשך של פסים של פרקים של ט.א, אם הוא היה לופת בקמיצה כמו שאתה לפתת הייתי ממשיך לראות את הט.א גם בצד השני"**. בצד זאת, לא שלל אפשרות של לפיתה מלאה של הסכין תוך שהדבר לא יותיר טביעות אצבע.

**לסיכום עד כה הרי שבית המשפט רוכש אמון מלא לגרסתה של המתלוננת בדבר אופן התרחשותה האירועים
כאשר לעדות זו מצטרפים חיזוקים רבים כפי שלפורט לעיל.**

אל מול האמון שבית לגרסת המתלוננת ועדי התביעה הרי שגרסתו של הנאשם ועדותו בבית המשפט הותירו רושם שלילי ובלתי מהימן. בפתח הדברים יצוין שהנאשם כלל לא ביקש להעיד בחקירה ראשית ואמר שאין לו מה להוסיף מעבר למה שמסר במשטרה. רק במענה לשאלות קונקרטיות במסגרת חקירתו הנגדית עלתה גרסתו למתואר בכתב האישום. לו אכן מדובר היה בעלילה, לא כל שכן לו הנאשם הוא זה הותקף על ידי המתלוננת בסכין, מצופה היה שיבקש למסור את כל אשר על ליבו ואת מלוא גרסתו לפרטי פרטים בעדותו הראשית.

לגופם של דברים הנאשם עומת עם דברים שמסר בהודעתו במשטרה והעובדה שבהודעה זו ידע לציין פרטים קונקרטיים לגבי מי שפגש, שמה ומקום המפגש והכל באופן שעולה בקנה אחד עם דברי המתלוננת. תשובותיו של הנאשם היו פתלתולות, מתחמקות ופעמים רבות זה ענה כי "לא זוכר" "לא יודע מי זאת גוהר" או לחילופין, כי עבר בכל באר שבע: "כל אדם שאני פוגש אני שואל אותו. חיפשתי בכל באר שבע את אישתי כ.". (ר' עמ' 28 ש' 5-32). רק בהמשך חקירתו הנגדית אישר כי שמה של הבחורה שפגש הוא ג. (ר' עמ' 30 ש' 1). בדומה הנאשם טען שאינו זוכר את תיאור הסכין ורק לאחר שעומת עם דברים שמסר בחקירה אישר כי צבעה היה חום (עמ' 20).

מעבר לסתירות וחוסר העקביות העולים מתשובות אלו נדמה כי גם הנאשם הבין את הקושי לטעון כי האירוע אותו תיאור במשטרה נוגע לאירוע אחר מזה שמתארת המתלוננת ועל כן ביקש בתשובותיו להתרחק מכל אותן "נקודות עיגון" בהודעתו במשטרה מהן ניתן ללמוד כי עסקין באותה מתלוננת ובאותו אירוע. עוד בהקשר לכך, הרי שהנאשם הוא זה שביקש להימנע מעדות ראשית והפנה לעדותו במשטרה ומכאן גדולה התהייה עוד יותר הכיצד זה מתכחש לחלקים גדולים ממנה, תוך ששב וחוזר כי אינו זוכר את תוכנה.

זאת ועוד, חרף גרסתו של הנאשם כי ניסו לדקור אותו עם סכין הנאשם, אין מחלוקת כי הנאשם לא התקשר למשטרה ולא התלונן על כך. הייתה זו המתלוננת באמצעות ביתה ונהג המוניתי שהזעיקו המשטרה ומסרו תלונה מפורטת. את הסברו של הנאשם לכך שנמנע להתלונן בשל ה"פאדיחה" שהוא כגבר יתלונן על אישה לא מצאתי לקבל. הנאשם אינו מכר של המתלוננת, אינו בן זוגה והאירוע אליבא גרסת הנאשם לפיה ניסו לדקור אותו אינו אירוע של מה של מה בכך שניתן להעלם ממנו (בפרט כאשר לדברי הנאשם כעס על המתלוננת שמשכנת אצלה את אשתו). יש בהימנעות זו לחזק את גרסת המתלוננת וראיות התביעה.

הנאשם לא ביקש להעיד כל עד הגנה מטעמו, בין אם כאלה שסיפר להם בסמוך לאחר שהותקף את אשר אירע ובין כל עד אשר יוכל לבסס את גרסתו, אשר נותרה גלמודה והותירה רושם שלילי על בית המשפט.

סיכומי של דבר, מתוך כך שבית המשפט נותן אמון מלא לגרסת המתלוננת, ומתוך כך שלגרסה זו נמצאו תימוכין רבים כפי שפורט לעיל, וכן מתוך כך שבית המשפט מוצא גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, מצאתי להרשיע את הנאשם באישום הראשון בכל המיוחס לו.

זיכוי של הנאשם מן האישום השני:

בפתח ראש פרק זה יש להטעים ולומר כי זיכוי של הנאשם אינו נובע מתוך כך שבית המשפט אינו רוחש אמון לדברי המתלוננת כי לאחר שהותקפה התקשר אליה לטלפון אדם "...ואמר שהתלוננתי במשטרה ואם לא אבטל את התלונה הוא ישלח בחורות שירביצו לי וישרוף לי את האוטו".

אכן, תוכן הדברים, הקשרם ועיתויים יש בו כדי ל"כוון הזרקורים" באופן טבעי לכיוונו של הנאשם. הספק ביחס לאישום זה מקורו בחוסר הוודאות כי הנאשם הוא זה ששוחח עימה ולא אדם אחר (בין אם מיזמתו של הנאשם ובין כיוזמה עצמאית של פלוני לאחר שמע על המקרה).

בהקשר לכך המתלוננת אינה מציינת כי זיהתה את קולו של הדובר כקולו של הנאשם שתקף אותה ואפילו הייתה טוענת זו, ספק האם נוכח היעדר ההכירות המוקדמת די בכך כדי לקבוע שזהו הנאשם. המתלוננת בעדותה בבית המשפט מתייחסת לכך שמדובר בנאשם, אולם לא ציינה בעדותה כי זה הציג עצמו כנופל אבו כף.

יתרה מזו, ביחס לאישום זה, הייתה בידי המשטרה אפשרות פשוטה להתחקות אחר מקור השיחות באמצעות מחקרי תקשורת. כפי שעולה, אף לא צולם הטלפון של המתלוננת ובו פירוט השיחות הנכנסות, כך גם לא הוגשו לבית המשפט ראיות אשר מהן ניתן ללמוד על נסיונות ליצור קשר עם הטלפון שממנו התקשרו אל המתלוננת ושהיה ברשותה בעת שמסרה את הודעתה במשטרה. השוטרים שהעידו בבית המשפט לא יכלו ליתן הסבר הגיוני לכך שלא בוצעו מחקרי תקשורת, למעט אמירות כלליות לפיהן לא בכל תיק מבקשים מחקרים שכאלה, וכי מדובר בהליך שאינו זמין במשטרה (ר' עמ' 19, ש' 3 - 15). פעולה זו לא בוצעה הגם שהדבר היה מתבקש, ויש לראות בכך מחדל חקירה.

בשל כל אלה נותר ספק בדבר זהות הדובר מצדו השני של קו הטלפון שהשמיע את האיומים כלפי המתלוננת וניסה להדיח אותה מלמסור עדות במשטרה.

סוף דבר

הנני מרשיע את הנאשם בעבירות של הסגת גבול פלילית, איומים, תקיפה סתם, פציעה כשהעבריין מזוין, החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה - כמפורט באישום הראשון, בצד זיכוי מעבירה של הדחה באיומים בכוח, כמפורט באישום השני.

המזכירות תעביר עותק מהכרעת הדין לידי הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו בתשרי תשע"ה, 20 באוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.

הערת בית-המשפט: ביום 7.10.14 הוקראה לצדדים הכרעת הדין אולם העתקה לא נמסר להם נוכח הצורך בהגנה, ועל-כן זו מפורסמת כעת במלואה, בהעדר הצדדים.

עמוד 13